

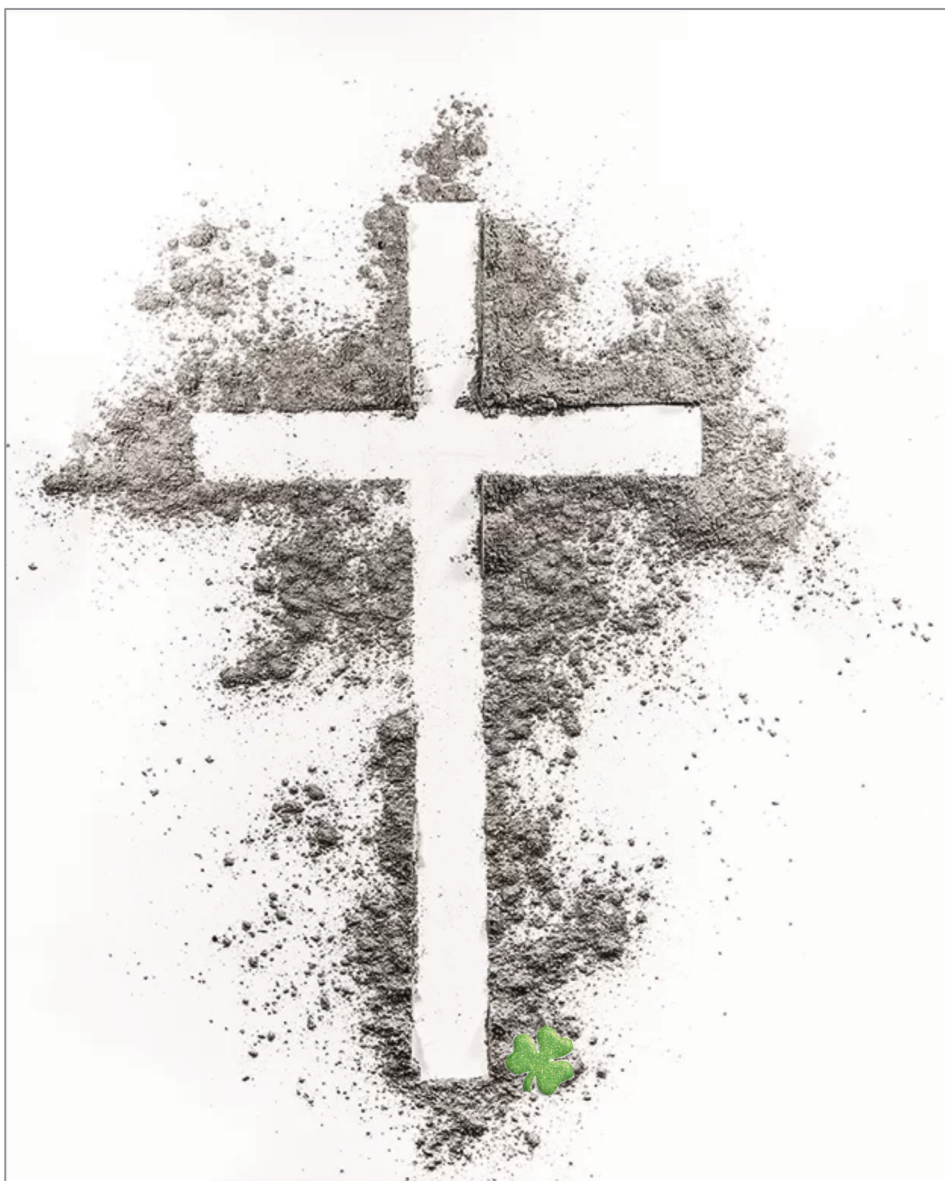
ZVON

FEBRUARY - ÚNOR

2024

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Zevnějšek člověka mnohdy klame a je mnohem důležitější, co ukrývá ve svém srdci. Antoine de Saint-Exupéry to vystihl ještě lépe – Co je důležité, je očím neviditelné, protože správně vidíme jen srdcem. Přece jenom bych se zastal toho vnějšku. Pamatuji si z dob mých studií v Litoměřicích, kdy byl velký nedostatek studijního materiálu, mnohá skripta jsme tiskli na cyklostylu a na podobných předpotopních přístrojích. „Hrad v nitru“ od Terezie z Avily byla jedna knížka, kterou jsme z místní tiskárny dostali. Ano, obsah byl krásný, ale kvalita tisku a obal – „nedalo se to číst“. Po letech jsem tuto úžasnou knížku koupil v obchodě a velmi mě oslovila. Tedy na vnějšku záleží...

Word on Fire je katolická instituce, která se zabývá šířením evangelia především na sociálních sítích. Zabývá se také vydáváním knih. Jeden krásný projekt má za úkol vydat všechny knihy bible. Zatím vyšly tři části: Evangelia; Listy apoštolů a Kniha zjevení; Pentateuch. Knihy jsou v kožené vazbě. Mají velmi dobré komentáře k jednotlivým úsekům od svatých, teologů a spisovatelů v rozpětí dvou tisíc let. Velmi vkusně jsou zde zakomponovány obrázky uměleckých děl s odborným výkladem. Všechno do sebe „zapadá“ a Písmo svaté se čte ještě s větším užitekem. Bibli vydávanou Word on Fire velmi doporučuji.

Dnešní příběh ranního čtení z knihy, kterou jsem vám výše doporučil, mě zavedl do kraje, který byl obýván pohany (Luk 8, 26-39). Pán Ježíš se přeplavil s apoštoly na opačný břeh Genezaretského jezera. Tam potkal muže, který byl pod vlivem zlého ducha. Je velmi zajímavé, že zlý duch mluví s Ježíšem. Poznává, že je Syn Boží a prosí ho, aby ho neposílal zpět do pekel, ale do stáda prasat, které se tam nedaleko páslo. Ježíš souhlasí. Uzdravuje posedlého, zlý duch přechází do prasat, která se vrhají do jezera. Zděšení pasáci jdou do města a volají lidi, aby se přišli podívat, co se stalo. Ti, když vidí uzdraveného člověka, ale také zkázu prasat, žádají Ježíše, aby odešel. To, že je jeden člověk zdravý, je ve srovnání s obrovskou ztrátou prasat zanedbatelné.

Myslím si, že ten příběh je pro naši společnost velmi aktuální. Častokrát se stává, že pod tlakem úspěchu v oblasti majetku, postavení ve společnosti a vše co se týká hmotného zajištění,

nedbáme na mezilidské vzťahy. Jsme lhostejní k utrpení človeka vedle nás. Mám takový nápad. Letos slavíme sviatok zamilovaných Valentína presne v den, kedy začíname postný obdobie, na Popeleční stredú. A jak sami dobre víme, podstatou celého doby postní je obrátenie sa k Bohu a ponažmo k jeho stvoženiu. Ergo kladívko – obnovme svoj vzťah k tým bližším, ktoré nám Bôh dal do cesty. Posilme si „zamilovaná srdička“ – pomoc, tým, ktorí to potrebujú, nejenom na Valentína, ale po celú dobu postní.

Príjemnou četbu

VE FOREST HILLS 26. LEDNA 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN

papežové

papes

papežové

popes

papežové

Sv. Kalixt I.

papežové

papes
MV

Sv. Kalixt sa narodil okolo roku 155 v Ríme. Jeho rodičia boli kresťania, boli otroci u istého bohatého kresťana z rodiny cisára Komoda, kde potom slúžil aj Kalixt ako otrok. Po dlhšom čase aj aj mnohých životných útrapách (dve vyhnanstvá na nútené práce), sa Kalixt stal slobodným rímskym občanom. Jeho predchodca na pápežskom stolci, pápež sv. Zefirín, ktorý bol tiež rímsky rodák a bývalý otrok, ho povolal k sebe za svojho spolupracovníka. Vysvätil ho za diakona a zveril mu správu najrozsiahlejšieho kresťanského podzemného cintorína (katakomb) na Via

Appia, tento cintorín dodnes nesie jeho meno – Kalixtove katakomby. Pre zaujímavosť spomeniem, že niektorí uvádzajú, že v Kalixtových katakombách je pochovaných až 124000 kresťanských mučeníkov.

Po smrti pápeža Zefirína v roku 217 na jeho miesto zvolili práve Kalixta. V tých časoch nezúrilo v Ríme žiadne prenasledovanie kresťanov, boli to relatívne pokojné časy. Bolo to najmä vďaka vláde cisára Alexandra Severa, ktorý bol kresťanom naklonený, hoci ostal pohanom. Dovolil dokonca kresťanom stavať verejne chrámy. Cisár nastúpil na trón ešte ako chlapec a teda istý čas vládla zaňho ako regentka jeho matka Júlia Mammaea. Tá pozvala na cisársky dvor známeho cirkevného učiteľa Origena, aby vyučoval ju, ale aj budúceho cisára. Cisár teda poznal kresťanskú vieru, a hoci ostal pohanom, bol ku kresťanom zhovievavý. Avšak nepokoj prišiel znútra. Okrem toho, že to bolo obdobie viacerých heréz (bludných učení), po prvýkrát v histórii sa objavil tzv. „proti-pápež“. Bol ním svätý Hypolit (nie je to preklep, naozaj sa stal svätým), a ten príbeh je celkom zaujímavý.

Rímsky kňaz Hypolit, ktorý bol veľmi vzdelaný, pokladal samého seba za najvhodnejšieho kandidáta na pápežský stolec. Nechal sa teda skupinou prívržencov zvoliť za pápeža. Vidieť tu jasné obrysy pýchy, z časti možno spôsobenej aj tým, že v čase búrlivých heréz (bludov) boli na pápežskom stolci vyše 20 rokov dvaja pápeži pôvodom otroci (Zeferín a Kalixt), ktorí neboli veľkí intelektuáli a viacerým sa zdalo, že nevedia bludom v Cirkvi efektívne čeliť. Hypolit bol protipápežom takmer 20 rokov, počas pontifikátov – vlády troch pápežov po sebe, no nakoniec bol poslaný do vyhnanstva cisárom Maximínom, spolu s pápežom Ponciánom, keďže cisár nevedel rozlíšiť, ktorý z nich je pravý pápež. Tu vo vyhnanstve na nútených prácach sa Hypolit zmieril s pápežom, Cirkvou, konal pokánie a nakoniec zomrel ako mučeník. Je to zaujímavý osud človeka, hodný na zamyslenie, ako niekedy pýcha dokáže zaslepiť a zároveň ako poznanie druhého môže viesť k pokore, odpusteniu a uzdraveniu. A tiež ako si v Cirkvi ctíme ako svätých nie ľudí dokonalých, ale často plných chýb a omylov, ktorí ale dokázali s Božou pomocou niečo so sebou urobiť, prestali byť tvrdohlavými a prijali Božie odpustenie aj odpustenie ľudí.

katakomy

Sv. Kalixt bol rozvážny, mierny, no pritom jednoznačne hájil stanoviská Cirkvi. Bol to on, ktorý sa zasadzoval za zrušenie otroctva (hoci samozrejme na to nemal politický vplyv). Zomrel ako mučeník 14. októbra 222 a zabili ho fanatickí pohania pri vzbuře, keď ho vyhodili z okna a ukameňovali.

Být sám sebou a ne někým jiným...

Každý z nás má jedinečné povolání – díky touhám, schopnostem, talentům i osobním rysům, které do nás Bůh vkládá. Bůh ví, že naše nejhlubší touhy přinesou radost nám i světu. Netýká se to však jen práce, zaměstnání nebo kariéry. Povolání nemusí mít nic společného s naší nynější prací.

*Nejhlubším povoláním je
stát se tím, kým jsme,
stát se svým „pravým já“,
takovým člověkem,
jakým nás Bůh stvořil
a jakým nás povolává být.*

Součástí této cesty je přijetí toho, že si nás Bůh už zamiloval. A že nás miluje takové, jací jsme. Ať už jsme muž či žena, mladí či staří, bohatí nebo chudí, všichni jsme Bohem milováni. Bez ohledu na to, jak se na sebe díváme, na nás Bůh hledí s láskou. Je těžké tomu uvěřit? Budu vám vpravět příběh o sebezpřijetí.

*Bezruký muž se ucházel o pozici herce.
A jak dopadl při pohovoru?*

Znám jednoho člověka. Jmenuje se Rick Curry a je velmi společenský a bystrý. Před léty založil Národní divadelní dílnu postižených. Rick se totiž narodil bez pravé ruky, a přesto byl nakonec nějakou dobu hercem. Národní divadelní dílna postižených vznikla poté, co se Rick na základě inzerátu zúčastnil jednoho divadelního konkurzu. Tehdy přišel do kanceláře divadelní polečnosti, a když si žena, která tam seděla, všimla, že mu chybí ruka, zeptala se: „To je vtip, ne? Kdo vás sem poslal?“ Rick jí odpověděl: „Já Vám asi nerozumím. Přišel jsem prostě na konkurz.“ Ona: „Ale prosím vás! Kdo vás navedl? Tohle už je moc!“ Neviděla před sebou herce, možná ani lidskou bytost, ale jen hloupý žert. To Ricka vedlo k tomu, aby založil školu pro postižené herce. Národní divadelní dílna postižených řadu let pak připravovala postižené herce na různé konkurzy.

Vykřikla: „Mám tě ráda takového, jaký jsi!“

Ale chci se s vámi o Rickovi podělit o něco jiného. Když byl malý kluk, byla do USA přivezena část ostatků svatého Františka Xaverského - a sice šlo o část předloktí. Nekatolíkům se to může zdát divné, ale pro mnohé katolíky je tato relikvie vzácná. Rickovu učitelku v první třídě, napadlo, že by bylo dobré, kdyby Rick tu ruku uviděl – nečekala sice od toho žádný zázrak, ale říkala si, že by to mohlo být nějak dobré. Zázrak nečekala ani jeho maminka, ale přesto napsala Rickovi omluvenku z vyučování, aby se na relikvii mohl podívat. Rickovi spolužáci

z katolické školy se ale intenzivně modlili za zázrak – aby se Rick vyléčil a byl jako ostatní děti ve třídě. Když maminka přišla Ricka vyzvednout, aby ho vzala do katedrály, celá třída byla jako na trní. V katedrále se vinul obrovský zástup lidí. Vzhledem k množství lidí organizátoři oznámili, že návštěvníci se budou moci pouze dotknout relikviáře – skleněné krabičky s částí Františkovy ruky. Nebylo tedy možno relikviář políbit, jak doufali někteří zbožní katolíci. Když ovšem kněží uviděli chlapce bez pravé ruky, řekli jeho matce: „Nebojte se! On ji samozřejmě bude moci políbit!“ Rick sám ale po takovém „vyléčení“ netoužil. Políbil sice relikviář, ale pahýl pravé ruky si přitiskl k tělu – a doufal, že nezačne růst. Cestou domů si ruku neustále kontroloval. Nic se nestalo, žádný zázrak. Přišel do třídy a spolužáci vypadali zklamaně.

Jeden člověk ale reagoval úplně opačně. Když se večer vrátil domů, jeho sestra Denisa se schovala v obýváku za závěsem. Pak vykoukla a při pohledu na Ricka zajásala: „To je skvělý!“ vykřikla, „jsem tak ráda, že se nic nestalo. Já tě mám totiž ráda takového, jaký jsi!“

A přesně to je způsob, jak nás má rád i Bůh: takové, jací jsme. Rick na její slova nikdy nezapomněl. Pomohla mu vnímat jeho postižení jako dar, jako vstupenku do srdcí druhých i jako připomenutí, že máme být v životě vděční za všechno. Nedávno mi Rick vysvětlil, že postižení je pro člověka negativní „jen do té míry, v jaké vnímá negativní dojmy druhých“. A tak se v ten den zázrak nejspíš stal.

V čem je problém sebezpřijetí?

Přijmout sám sebe je prvním krokem k naplnění svého života. Cesta k sebezpřijetí ale může být pro mnohé náročná. Dospělí a děti z národnostních menšin, s tělesným postižením, z nefunkčních rodin, se závislostmi, sociálně vyloučení nebo ti, kdo se cítí nepřitažliví, nevzdělaní či nechtění, musí léta zápasit, než sami sebe přijmou jako milované Boží děti. Je to však velmi důležité. Mnozí lidé, kteří jsou nějak „jiní“ mi říkají, že jejich duchovní cesta začala doopravdy až poté, co přijali sami sebe takové, jací jsou – tedy tak, jak je Bůh stvořil. Vidět sám sebe takto a – což je důležitější – dovolit Bohu milovat je, jací jsou, a ne jaké by je snad chtěla mít společnost, je důležitým krokem v jejich vztahu k Bohu.

Základní problém sebezpřijetí a docenění vlastní osobnosti spočívá ve falešné představě, že k tomu, abychom byli naplnění, užiteční či šťastní, se musíme stát někým jiným – nebo rovnou dokonalými. Mladá maminka, která se stará o své děti, si třeba smutně povzdechne: „Ze mě nikdy nebude Matka Tereza.“ Jejím posláním je ale být starostlivou matkou. Každý máme být sám sebou. Proč bychom se měli stávat někým jiným?

Mějme na paměti, že cestou ke štěstí je naše vlastní povolání – ne povolání někoho jiného. Na cestu do nebe nepotřebujeme cizí mapu. Bůh vložil do naší duše vše potřebné.

převzato z www.cirkev.cz

Se svolením zpracováno podle knihy James Martin, Jezuitský návod (téměř) na všechno, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

the strangest way Walking the Christian Path

Truth – Telling

by Robert Barron

A short passage

Christians are people dedicated to living in the truth, because Jesus described himself as the Truth (John 14:6). We who worship Jesus cannot live in falsehood, because he is the criterion by which true and false are discriminated, the light in which the difference between good and evil is seen. Those who wish to live in the shadows must marginalize him, as Pilate did rhetorically- “What is truth?” (John 18:38)- and as his own townspeople did more directly: “They got up, drove him out of the town, and led him to the brow of the hill on which their town was built, so that they might hurl him off the cliff” (Luke 4:29). But if we accept him as Messiah and Son of God, we must live the truth that he is, even when it costs us.

A key aspect of the peace treaty that emerged after the wars of religion and helped to define modernity was a sweeping tolerance with regard to moral and metaphysical viewpoints. Because Europeans of the seventeenth and eighteenth centuries were not able to adjudicate such questions without violence, it was deemed wiser simply to accept a wide variety of opinions on ultimate matters, and this agreement has been largely accepted in the modern (and postmodern) West. What this has led to, of course, is a suspension of (at least in some cases) but also a bland relativism, or even indifferentism, in regard to the most compelling and interesting questions that face us. In the social theories of Rawls and Habermas, we find the modern peace treaty vividly on display. In order to secure real justice for all, Rawls argues, the participants in a society must operate behind a “veil of ignorance,” setting aside their personal convictions, preferences, and commitments. Thus, they produce, at least in theory, a community without prejudice in favor of any particular person or group. Of course, in the process, they also produce an utterly beige society, void of those very depth-level commitments that make human life interesting and rich. And Habermas holds that the good and just community is tantamount to a place where the dynamics of effective, open communication are fostered and respected. In his ideal scenario, the many representatives of a pluralistic society are assembled around the table of democratic conversation, and persuasive argument based solely upon a generally accessible reason is the guiding method. The problem here is that the voices of those who hold convictions through faith (and who do not

therefore accept the canons of reasonableness propose by Habermas) are systematically excluded from the conversation. The assumption behind both theories is the typically modern one that religious commitments are essentially unjust and violent and must, accordingly, be marginalized.

In the film *The Contender*, this modern hostility to religion is, refreshingly, out in the open. One of the characters comments to another. Church and state were separated in this country, not to protect religion from the state, but to protect the state from religion. But nowhere is the peace treaty more radically expressed than in the extraordinary *Casey* decision of the United States Supreme Court in regard to abortion. Carrying the modern setting-aside of religious and metaphysical truth to its logical extreme, the justices commented, "At the heart of liberty is the right to define one's own concept of existence, of meaning, of the universe, and of the mystery of human life. In the interests of holding together a pluralist society, the justices leave the determination of the deepest and most important questions wholly to the whim of individuals, freedom having completely trumped truth.

But Christians can have to truck with this form of liberalism, for we do not think that Christ's truth can be bracketed or set aside for the purposes of an ersatz peace. In fact, we sniff out behind the rhetoric of inclusion an tolerance a rather fierce violence against religion in general and Christianity in particular. Rather, we are convinced that authentic peace and liberty will be achieved only in correlation to the Word of God that appropriately grounds them. Paul can say, "For freedom that Christ set you free" (Gal. 5:1). And he can proclaim himself a "servant" (or "slave") of Christ Jesus (Rom. 1:1), because he is not saddled with a modern conception of freedom. He knows that when we are enslaved to the truth that appeared in Christ, we are free to realize who God wants us to be. Pope John Paul II stands in this Pauline tradition when he insists, in *Veritatis Splendor*, that freedom and truth must always be yoked together, lest freedom lapse into arbitrariness and truth devolve into oppression.

Hence, a key practice of the Christian Church is the telling of the truth, even when it hurts. Stanly Hauerwas reminds us that one of the first pastoral interventions described in the Acts of the Apostles is a truth-telling that shames two people right into their graves. So much for the Christina minster as one-sidedly kind and gentle! And it is surely significant that the entire coterie of Jesus' Apostles (John excepted) died martyrs' deaths. Disciplining one's speech in the interests of getting along did not seem to be, for them, a high priority. Can we read that terrible and wonderful book of martyrs, the Revelation of John, without seeing the power of bold, truthful proclamation in the early Christian Church? And the cloud of witnesses grows up and down the Christian centuries, taking in a huge

number on the century just concluded: Padre Pro shouting “Viva Cristo Rey” to his executioners; Franz Jaggerstatter and Dietrich Bonhoffer Challenging to their dying breaths the lies of Nazism; Dorothy Day enduring taunts, imprisonment, and marginalization because she spoke of Christ’s nonviolent love in the midst of a war-loving society; Martin Luther King Jr. taking an assassin’s bullet because he insisted on being a drum major for New Testament justice.

And in the last decades of the twentieth century, Christian truth-telling was once again, dangerously at work. Václav Havel, the president of the Czech Republic and one-time dissident playwright, commented on the role that he and his fellow writers played during the dark years of communist domination in Eastern Europe during the 1970s. In a society dominated by lies, they decided simply to tell the truth. They knew that communism thrived on untruths concerning God, human nature, and social structures, and they realized, furthermore, that the tissue of deception held together only because of the constant threat of arrest or, in direst circumstances, military intervention. Like the guileless child in the tale of the emperor’s new clothes, Havel and his companions resolved not to cooperate with an illusion supported by fear. For their troubles they were, of course, arrested and persecuted, but through their speaking and writing they, in Havel’s words, “cleared out a space for the truth. And into that space people came and found they were able to move; and soon, more joined them, then more and more- until the society of lies was no longer able to sustain itself.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

1. ledna - stavte mosty míru ve válčícím světě, vyzval papež následovníky svatého Františka. Papež František poskytl rozhovor měsíčníku minoritů z kláštera Sacro convento v Assisi a vyzval členy františkánské rodiny, aby byli apoštoly smíření a odpuštění ve světě, který všude vyvolává války. Boha neunavuje odpouštět, svatý František měl velké srdce a ani on neochaboval v odpuštění, řekl mimo jiné papež.

2. ledna - byl uzvězněn biskup Peter Zhumin uvedla zpravodajská agentura Asia News. 61 letý biskup není uznán čínskou vládou, protože odmítl být zaregistrovaný v CPCA (Chinese Patriotic Catholic Association).

5. ledna - prezident republiky Petr Pavel podpořil největší dobročinnou sbírku v naší zemi na Arcibiskupství pražském, kam zavítal na pozvání arcibiskupa pražského Mons. Jana Graubnera, předsedy ČBK. Za zvuku zvonů, které provázejí příchod nejvzácnějších hostů, přichází hlava státu do sálu Arcibiskupského paláce, kde tři koledníci Tříkrálové sbírky z Arcidiecézní charity Praha právě zahajují svou koledu. Tři děti v kostýmech králů se zlatými korunkami na hlavách přišly i sem popřát požehnaný nový rok a požádat o podporu pro lidi v nouzi

8. ledna - byly na Staroměstském náměstí v Praze osazeny na podstavce mariánského sloupu tři ze čtyř soch andělů. Osazování se účastnili tři sochaři, kteří na zhotovení soch v loňském roce pracovali - Petr Váňa, Jiří Kačer a Petr Siegel. Poslední anděl, jehož původní podoba se nezachovala, by měl být osazen v průběhu letošního roku.

14. ledna - v neděli udělila prezidentka Slovenské republiky Mons. Václavu Malému, pomocnému biskupovi pražskému, Řád bílého dvojkříže II. třídy. Státní vyznamenání biskup Malý obdržel u příležitosti 31. výročí vzniku Slovenské republiky. Slavnostní ceremonie se uskutečnila v sídle Slovenské filharmonie v Bratislavě.

14. ledna - diktátorský režim Daniela Ortegy propustil a poslal do Vatikánu dva vězněné nikaragujské biskupy, patnáct kněží a dva seminaristy. O tomto kroku jako první informovaly nikaragujské sdělovací prostředky La Prensa a Confidencial, které uvedly, že mezi propuštěnými jsou biskupové Rolando Álvarez a Isidoro Mora.

24. ledna - rodák z Jablunkova P. Roman Czudek se stal novým generálním sekretářem ČBK. Na návrh České biskupské konference byl k 1. srpnu 2013 jmenován vicerektorem Papežské koleje Nepomucenum, kterýžto post zastával až do roku 2018, kdy se stal jejím rektorem. Působí rovněž jako předseda Českého náboženského střediska Velehrad v Římě, které je kulturně duchovním centrem pro české poutníky ve Věčném městě. Jeho bratrem je Mons. Mgr. Jan Czudek, Th.D., generální vikář ostravsko-opavské diecéze. Na postu generálního sekretáře České biskupské konference nahradí P. Stanislava Příbyla, CSsR, kterého v prosinci loňského roku jmenoval papež František biskupem litoměřické diecéze. Přesný termín nástupu P. Czudka do funkce bude stanoven později.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ÚNORU 2024

datum	úmysl	dárce
4.2.	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
11.2.	Za zemřelé Rev. Ludvíka Kuse	manželé Hnízdovi
18.2.	Za zemřelé rodiče Bláhovy a jejich syna Františka s manželkou	rodina Bláhova
25.2.	Za zemřelého Jana Sukopa	

ZEMŘELI

16. ledna zemřel náhle v nemocnici v Elmhurst v Queens, NY pan **John Sukop**. Mnozí ho znali jako fotografa na nejrůznějších setkání krajanů. Mše svatá za spásu jeho duše bude sloužena v Astorii v neděli 25. února 2024 v 10.30 v dolní části kostela. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí. Ať odpočívá v pokoji.

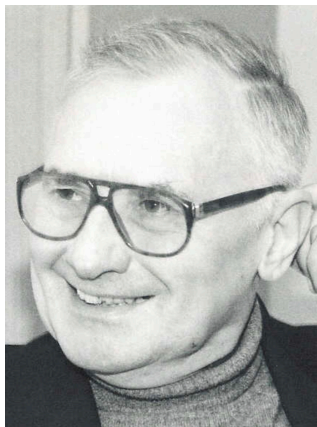
BLAHOPŘEJEME

v únoru oslaví narozeniny: Helena Weirich 3. února, Libuše Král 7. února, Petr Štec 8. února, **Anna Sikorjak 22. února**, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Gustav Ulč 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Henrietta Hubata, Julie V. Conklin, Helena Otýpka, Věra Kolasa, Jane D. Brotanek, Boris a Viera Beges, Šárka Elahi, Vladimír a Jana Pavlovsky, Hans Cadek.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Jaroslav Václav Polc se narodil v Chicagu 14. září 1929 českým rodičům. Základní a střední školu absolvoval v Praze, odmaturoval na Jiráskově gymnáziu v roce 1948. Poté se opět vrátil do Spojených států, kde studoval na Št. Procopius College v Lisle. V roce 1950 odcestoval do Říma, kde na Papežské lateránské univerzitě v roce 1955 obhájil licenciát z teologie. 25. září 1955 byl vysvěcen na kněze pro diecézi Green Bay ve Wisconsinu ve Spojených státech.

Po několika letech v duchovní správě v USA se vrátil zpět do Říma, kde pokračoval ve studiu a v roce 1962 stal doktorem teologie. Jeho disertace pojednávající o vzniku svátku Navštívení Panny Marie byla vydána v roce 1967 knižně. Mezi jeho celoživotní zájmy patřila postava třetího pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna a doba předhusitská. Jako pomocník kardinála Josefa Berana, kterému dělal společně s Mons. Škarvadou sekretáře, se účastnil Druhého vatikánského koncilu. Zajímavostí je, že byl členem vatikánské filatelistické komise a mnoho vatikánských poštovních známek v 60. až 90. letech bylo zhotoveno podle jeho návrhů.

Po pádu komunismu se Jaroslav Polc vrátil do Prahy. 29. dubna 1991 byl jmenován docentem pro obor církevní historie Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a 14. října 1992 se stal profesorem pro obor katolických církevních dějin a patrologie. V čele KTF UK stál jako děkan v letech 1997–2002. Zemřel nečekaně 15. ledna 2004 v pražské Nemocnici pod Petřínem. Je pohřben na břevnovském hřbitově.